

горъ при празничните изпълнения въ Байройтъ, следъ като живѣе въ Мюнхенъ продължително като свободенъ художникъ, 1908 отива на служба въ интендантството на Шутгартския придворенъ театъръ, дето — като диригентъ на оперни творби и на симфоничните концерти на дворцовата капела, развива една много плодотворна дейность. 1919—1925 е интендантъ на Пруската държавна опера въ Берлинъ, Грабштейки, едновременно, и като диригентъ въ сжщата. 1910—1920 е билъ председател на „Общото германско музикално дружество“. Творби: две симфонически фантазии: „Морски поздравъ“ и „Морско утро“, и симфонически прологъ къмъ „Кралъ Лиръ“ за голѣмъ оркестъръ, една тонова картина — „Диалогъ“ за малък оркестъръ (съ цигулково и чело соло), „Танцътъ на цвѣтата“ за малък оркестъръ (1931), „По вечеря“ — фантазия за пиано и цигулка, единъ струненъ квартетъ, единъ цигулковъ концертъ съ оркестъръ, „Сватбена пѣсень“ за сопранъ и баритонъ соло, смѣсенъ хоръ и оркестъръ, много пѣсни и пѣснопѣния съ клавиръ и оркестъръ, и оперитъ: „Ингвелда“, „Молохъ“, „День на свирцитъ“ и „Монна-Лиза“ (репертуарна на всички нѣмски оперни театри), музика къмъ „Орестъ“ отъ Есхилъ, — до сега кръгло 40 опуса.

Шилингъ, Густавъ — Schilling, Gustav — плодовитъ музикаленъ писателъ, род. 3 ноем. 1803 въ Швигерхаузенъ при Хановеръ, умр. мартъ 1880 въ Небраска, училъ въ Гьотингенъ и Хале, живѣлъ въ Шутгартъ, като директоръ на музикалното училище. Щѣопелъ и музикаленъ писателъ, а по-късно — и въ Америка. Отъ многобройните негови трудове, най-важни сж: „Музикаленъ речникъ“ — особено за пианисти (1830), „Енциклопедия на цѣлата музикална наука, или универсаленъ речникъ“ — въ 6 тома (1835—38), „Опытъ за една философия на прекрасното въ музиката, или естетика на тоновото изкуство“ (1838), „Учебникъ по общото музикално учение“ (1840), „История на днешната или модерна музика“ (1840), „Музикална динамика, или учение за изпълнението въ музиката“ (1843), „Акустика или учение

за звука“, „Сигуренъ ключъ за клавирния виртуозитетъ“, „Пианистътъ или изкуството за свирене на пиано“ (1843), „Музикална дидактика, или изкуството на обучение въ музиката“ (1851) и др.

Шимановски, Каролъ — Szymanowski, Karol — високо даровитъ

Каролъ Шимановски

полски композитъ, род. 1883 въ Тимошовка, ученикъ на Носковски, още преди това, въ клавирни творби и пѣсни показалъ силната си творческа надареностъ; започналъ въ духа на романтицитъ — въ последните си творения Ш. се явява модернитъ, пишейки атонална музика. Ш. е музикантъ съ голѣма художествена култура и ученостъ. Композиции: 3 симфонии, симфонична увертюра, концертна увертюра, симфонична поема „Пентезилея“ — за оркестъръ, концертъ за цигулка и оркестъръ, струненъ квартетъ, опери — „Хачитъ“, „Кралъ Рогеръ“, балетъ „Харнасъ“, „Стабатъ матеръ“ за соли, хоръ и оркестъръ, 2 сонати, прелюдии, етюди и вариации за пиано, една соната, „Романца“, „Три поеми“, „Ноктюрно и Тарантела“ за пиано и цигулка, четвърта симфо-